

חבצע פרסום מיוחד

חינם!

דנטופלואור -

משחת השיניים החדשה מכילה STANNOUS FLUORIDE התכשיר המדעי החדש המחזק את אמאיל השיניים ומחסנו מרקבון.

דנטופלואור -

מכילה תכשיר מדעי המאשר ע"י התאחדות רופאי השיניים בארצות הברית.

כל קונה שפופרת, דנטופלואור" מקבל חפיסת סבון "לימור".

דנטופלואור

בתוספת סבון היופי

לימור

מוצר איכות של

עץ הזית

פרסום פלד בע"מ

קולנוע

סרטים

האהבה בבית המשיגים

הבלגניסט (אלנבי, תל אביב) ארצות הברית) גרי לואיס, בתור הלאיוצלה, הנכר והתמים, יצר סגנון מסוים; יהיה אשר יהיה היחס אליו. אבל סגנון זה הגיע לעומק, לאחידות, ולגיבוש בסרטים שהוא ביים בעצמו. בסרטיו של הבמאי פראנק טשלין הוא עדיין שטחי מדי, בלתי-עקבי ובלתי-מעמיק.

בהתמים, למשל, סרט שבויים בידי גרי לואיס, והוצג בארץ לפני כמה שבועות, הוא משחק תפקיד של זמר, המצליח בעולם הבידור מבלי לדעת לשיר. בכמה תמונות מצוינות באותו סרט הוא עומד על הבמה, ומוציא מפיו נקישות וקולות מורדים. שאינם דומים לשירה אמיתית, אבל מזכירים מאוד את היתה המורדני.

בבלגניסט, סרטו של פראנק טשלין, הוא משמיע את אותם הקולות, ללא שום סיבה, לשם הצחקה בלבד, לכן, כנראה, הם לא מצחיקים.

הבלגניסט הוא גרי לואיס. הוא עובד בבית-חולים לחולי-נפש, כאח שרצה פעם להיות רופא, אבל לא הצליח משום שהיתה לו אהבה נכזבת, ובגלל האהבה הזאת הוא סובל באופן פיזי מכאבים של אחרים.

כאבים בלי כסף כשאחת החולות שלו מתארת בפני חבריה, בקטע קומי משעשע, את מצב המעיים והכליות שלה, הוא מתחיל מכאבים. כשאחד החולים שלו צועק, הוא כמעט מתעלף, וכו'.

יום אחד מנסה האהבה הנכזבת שלו להתאבד. היא מוכנסת לבית-החולים בו הוא עובד, ויוצרת בכך טרגדיה, משום שאהובתו הנכזבת מקנאה. סבך היחסים בין השלושה מתואר בקטעי שמאלץ ארוך כים וסנטימנטליים, המסתיימים כשבעל בית החולים דורש לגרש את הנערה, משום שאין לה כסף.

בסוף הוא נרפא איכשהו מאהבתו ומתסכל בכיו, ומוצא את אהובתו האמיתית, ברדי פה דרמאטית נהדרת, שיש בה, נוסף על האלמנטים השיגוריים המקובלים ברדיפות כאלה, גם אלונקות על גלגלים, עצלות סר-פרמרקט, קופסות-שימורים ופחית-בל.

יכול להיות שפראנק טשלין הוא במאי לא רע, אבל הבמאי הטוב ביותר של גרי לואיס הוא גרי לואיס.

הסרטה

תפאורה טבעית

סופיה לורן מתייקרת משנה לשנה. בסרטה האחרון, ערבוסק, לא רק שהיא לובשת כמה אלפי דולאר של מרק בוהם וכריסטיאן דיור, אלא שהיא גם משתמשת בתפאורות של מיליוני דולארים.

אחת התפאורות המרכזיות בסרט תוכננה בידי הלורד סנאוודן, בעל הנסיכה הבריטית מרגרט. זהו גן ציפורים, שבנייתו עלתה חצי מיליון דולאר, והוא מכיל ציפורים מכל העולם.

הבריטים טוענים אמנם שלגן אין שום קשר לסרט ערבוסק, ושרק במיקרה הרשו לערוך שם כמה צילומים, אבל אנשי הפר-סובת של הסרט כמעט שאינם מאמינים להם.

פלמנקו והורה, התפאורה השנייה היא אוניברסיטת אוכספורד. סופיה לורן מגיעה לשם לאחר שטיימה את כל הרטיפות ה-מרתקות בגן-הציפורים. היא באה לשם כדי לפגוש את הפרופסור גרגורי פק.

את אוניברסיטת אוכספורד בנו אמנם במאה השבע-עשרה, ולכן לא מתקבל על הדעת שהיא הוקמה לכבוד הסרט, אבל לעומת זה רק לפני שמונה שנים התחילו להלבין אותה, ועכשיו, בדיוק לקראת תחילת הציפורים, לאחר שהושקעו בה שישה מיליון דולאר, נגמרה העבודה. הבניינים הלבנים, המבהיקים, משביעים בהחלט את רצונו של הבמאי. זהו הצבע הדרוש לו.

סופיה לורן, המרגלת הערבייה של הסרט, סיימה כבר את אוכספורד, את גן-הציפורים, את הפרופסור גרגורי ואת כל הסצינות איתו. צילומי הסרט עומדים להסתיים, והיא כבר צופה אל העתיד: "בעתיד אני רוצה לשחק במחזמר, מחזמר אמריקאי אמיתי.

בכמה מהסרטים שלי אמנם שרתי ורקדתי, היא מודה, אבל רק ריקודים מיוחדים, טיפוסיים. בסרט האמריקאי הראשון שלי רקדתי למען, נוער על הדולפין רקדתי בזוקי יחני, ביהודית, בשנה שעברה, רקדתי

סופיה לורן ב"ערבוסק" לרקוד, ולא ערומה

תני הורה ישראלית, ובאחד הסרטים האטל-קיים הראשונים שלי רקדתי ריקוד פרוע, עם מעט מאוד בגדים. אבל אף פעם לא רקדתי עם בגדים מפוארים, במחזמר אמיתי. רצונותיה של אשה כמו סופיה לורן מתגשמים בדרך כלל עור לפני שהיא מספיקה להגות אותם. כבר בשנה הבאה היא תשחק במחזמר גדול שיופק בידי בעלה, קארלו פונטי, ויוסרט בבראזיל.

ישראל

אלביון טועה

ממפיק בשם טימוטי רידסון, אפשר לצפות שיהיה בעל כרס ממולאת בקריארים, משקפיים עגולים ומבט קשוח של בעל הון אמריקאי. אבל אין לו לא זה, ולא זה, ולא זה. יש לו מבט קשוח של בעל הון אנגלי, ופנים בלונדיים וצעירים של מלאך. אנגלי מאוד.

הוא בא לארץ כדי לראות אם אפשר לעשות כאן כמה סרטי-טלביזיה על ה-מזרח האקוטי. הוא לא מצא כאן אקור-טיקה, אבל הוא מצא את בטי קנוט. "מישהו הזכיר אותה באיזה שיחה", הוא מספר, "הסיפור שלה מצא חן בעיני. יש בו הכל. יש בו פעולה, סיפור אנושי של אשה, טרגדיה הומאנית, ואמת. החל-טתי לעשות מזה סרט."

היה משהו. מיד התחיל לפעול: "הת-קשרתי עם כל מיני אנשים שהכירו אותה. הם סיפרו לי עליה. היא לא הייתה גי-בורה. היא הייתה אישיות דינאמית. היא הייתה מוכרחה להיות בפעולה מתמדת.

"בגיל ארבע עשרה היא הצטרפה למאקי בצרפת. כשהמלחמה נגמרה היא הצטרפה ללחי. היא הסתובבה עם פצצות שנון, ניסתה להפציץ את הפרלמנט הבריטי, ואת כל השרים. אחר כך היא עברה לישראל והמשיכה להילחם. כשהמלחמה נגמרה, היא המשיכה להתרוצץ בין צרפת לישראל ללא מנוחה, עד שהשתקעה בבאר-שבע בבאר ההזדמנות האחרונה ושם מתה. היה בה משהו שלא נתן לה מנוח, ואני רוצה למצוא מהו הדבר הזה."

אחרי שהיא יצאה את זה הוא יקח שני ספרים שיכתבו לו את התסריט. למה שניים? כל אחד יכתוב סיפור טוב. אני אצרך את שני הסיפורים ויציא לי סיפור טוב מאוד. חשבון מתמטי פשוט. ואם שניהם יכתבו סיפורים גרועים אני אחבר את שני הסיפורים ויציא לי סיפור בינוני. זה לא מתמטיקה אנגלית. זה ההומור האנגלי.

"זה יהיה סרט גדול", הוא מבטיח, "בגודל של המישה מיליון דולאר". זה לא הרבה. סרט מסוג זה דורש ערים הרוסות, רחובות שלמים מלאי חורבות. הוא דורש יריות, הפצצות, פצועים והרוגים. כיוון שאי אפשר להרוס את ירושלים בשביל הסרט, צריך לבנות ירושלים חדשה. ויכוחים וסקנדלים. ומה תגיד על זה האימפריה הבריטית? "הם יתנו לי לעשות את זה כי לא תהיה להם ברירה. בכלל אני שמח לעשות סרט שיגרום שם להיכרחה ויכוחים. זאת עובדה, הרי, שאנגליה עשתה טעויות, ולא פעלה תמיד בצורה הנכונה. לא שאני מתלונן על זה, אבל אני לא רואה שום סיבה, כאנגלי, לא לעשות סרט המראה את זה."